

[Thomsen.]

heller i denne Henseende kommer til Fornuft. Aarsagen ligger sandsynligvis i, at man er bange for Prisstigning, og i den falske Tro, at det vil være muligt at holde baade et højt Løn- og Indtægtsniveau og alligevel lave Priser paa Levnedsmidler. Det er Klassepolitik af reneste Vand, det er en selvmodsigende, kortsynet Politik. Det, vi trænger til, er Prisstigning paa Raarvarer for at stimulere den indenlandske Produktion og for at modvirke Arbejdsløsheden. Fuldstændig misvisende er det at tale om, at Kronen er nedskaaret. Urimelig er saadan Tale, saa længe Fødevarer ligger langt under, hvad der var gældende i det sidste nogenlunde normale Aar, 1929. Maalet for vor Valutapolitik maa være en Krone med normal Købeevne, og den er vi saare langt fra.

Jørgen Pedersen har Ret: vi burde have taget den fulde Konsekvens af Guldmøntfodens Ophævelse ved at tilvejebringe Ligevægt paa Betalingsbalancen, ved at lade Vekselkurserne stige til et saadant Punkt, at Ligevægt var til Stede. Maaske Vekselkurserne vil stige betydeligt, men det vilde selvfølgelig i sig selv virke importregulerende, og med fri Handel af Valuta vilde der ikke være Grund til at forcere Importen ud over det, der er Brug for, navnlig ikke, hvis Kurserne gik saa højt, at et senere Fald var en Risiko, der maatte regnes med.

Jørgen Pedersen, der vel er en af vore mest anerkendte Nationaløkonomer og derfor er værd at lytte til i en Situation som denne, siger til Slut i sin Bog:

„Den Politik, der drives paa disse Omraader, er altsaa efter min Mening fuld af voldsomme Modsigelser og bør snarest have en Ende, enten derved, at vi i Læ af Monopolet paa Udenrigshandel indretter os uden Hensyn til udenlandske Prisforhold, saaledes som man har gjort det i Rusland, eller ogsaa derved, at man opgiver Monopolet og indfører fri Handel med Valuta og saa tager Konsekvenserne af Guldmøntfodens Ophævelse og lader Vekselkurserne svinge i det Omfang, vægtigere Hensyn nødvendiggør, medens vi stabiliserer andre og mere vigtige Fænomener, nemlig Indtægtsniveauet i vort Samfund.“

Ja, saaledes ser en sagkyndig paa Spørgsmaalet, og det er vel ingen Hemmelighed for Regeringen og Flertallet i denne Sal, bør i alt Fald ikke være det, at store Dele af Befolkningen er af den Opfattelse, at Hensynet til Erhvervslivet og Beskæftigelsesmulighederne maa være det afgørende for vort

Lands Valutapolitik. Naar man er klar over, at Nationens Liv og økonomiske Velværd staar og falder med Landbrugets Produktion, saa er det indlysende, at dette Spørgsmaal ikke alene angaar Landbruget, men indirekte alle i vort Land.

Kronens Pariføring i 1925 og den Valutapolitik, der er ført siden, er mere end noget andet Skyld i de haabløse Tilstande, vort Hovederhverv befinder sig i. Umeneskelig haardt er det gaaet ud over Hjemmene, ikke mindst i Sønderjylland, og de, som er haardest ramt, er tilmed hovedsagelig de unge og de mest driftige med den største Produktion, simpelt hen af den Grund, at Tabet staar i Forhold til Omsætningen. Naar f. Eks. Underskuddet paa hver Tønde Roer er 50 Øre, ja, saa er det indlysende, at Manden med den store Avl rammes haardest. For driftige Mænd, der i Tro og Tillid til Fremtiden og egne Evner forøgede Besætningerne, byggede, merglede og dræned og paa den Maade var med til at gøre vort Land rigere og skønnere, resulterer en økonomisk Politik som den, der føres, uvægerligt i Sammenbrud, baade aandeligt og økonomisk. Derfor: Bliv ikke forbavset, om Bægeret snart flyder over! Resultatet af denne Politik er blevet, at alle Skyldnere kom dybere og dybere i Gæld, hvorimod den passive Kapital fik hele Fordelen. Realkreditte er, skrev Professor Birck engang til mig, som hellige Dyr, hvis Haler man ikke tør træde paa. Nu ser det mest ud til, at Systemet har ødelagt sig selv og i alt Fald fældet en knusende Dom over sig selv.

I Amerika, der er Kreditnationen af Rang, hvortil Guldstrommen gaar, søger man nu ved virksomme Midler at imødegaa Pengemagtens Udnyttelse af den arbejdende Del af Samfundet. Her i Danmark, Debitorationen, øder man Tiden ved at diskutere om Ordninger uden reel økonomisk Betydning og lader saa for Resten alt gaa sin skæve Gang, ogsaa med Hensyn til vor Handelspolitik. Man giver Handelsministeren økonomisk Diktatur, og Regeringen finder det aabenbart passende, at dens Presse næsten hver eneste Dag sjofler vort sydlige Naboland paa det modbydeligste. Er det saadan, man opfatter det nye Stykke 2 til § 3, hvori det siges, at der i størst mulig Udstrækning bør tages Hensyn til Fremme af Vareudveksling med Udlandet? Der er al mulig Grund til at nedlægge en energisk Protest mod Regeringspressens Journalistik, der kun kan besværliggøre Landbrugets Afsætning. Hvad i al Verden rager det „Social-Demokraten“